

Päivö Parviainen

14.4.1984 – 23.7.1992

JUSSIN KOTIMATKA

Kuva: Johannes Lampinen

Kuvassa kaksi lähetystyön veteraania,
rovasti Päivö Parviainen ja lähetysaarnaaja Kusti Matero.
Kuva on otettu Ryttylässä.

JUSSIN KOTIMATKA

Vuonna 2007 95 vuotta täyttänyt Kiinan lähetysveteraani rovasti Päivö Parviainen sai sydämelleen toimittaa tämän tositapahtumiin pohjautuvan kertomuksen nuoren Jussin elämästä ja kotimatkasta. Vihkonen on koottu Nilsissä Lehtomäen kodilla Jussin isän kertomuksen mukaan. Puhtaaksi tekstin kirjoitti Marika Huusko.

JOLAPAINO 2008 RYTTYLÄ

ISBN 978-951-97002-2-9

Jussi Havukainen

unohtumaton pikku

evankelista

Jussi Havukaisen syntymä oli erikoinen. Hän syntyi vuonna 1984 lääkärilakkoa uhmaten. Synnytysosastolla oli kiireinen viikonloppu, mutta silti Jussi tuli maailmaan lauantaina. Syntyessään Jussi oli aivan sininen ja veltto ja hänet kiidätettiin elvytykseen. Ei mennyt kuitenkaan kuin hetki, kun Jussi voi jo oikein hyvin. Hänet kastettiin kotona ja hän sai nimekseen Jussi Heikki. Papin kastaessa Jussia hän alkoi nauraa ääneen. Siinä pappi ihmetteli, mikähän vesselistä mahtaisi tulla. Jussin perheeseen kuuluivat myös isä Kalevi, äiti Ulla, isovelji Petri, isosisko Minna ja pikkusisko Mia.

Samana vuonna perhe muutti Kuopion Kelloniemestä Riistavedelle. 4-vuotiaana Jussi sai Riistaveden seurakunnasta syntymäpäiväkortin, jossa enkeli suojeli kahta pientä lasta. Jussia kuva kiinnosti kovasti ja hän ihmetteli, miten enkeli voi suojella noin vaikeassa paikassa. Äiti koetti selittää pojalle jotain itsekään ymmärtämättä. Elokuussa vuonna 1988 äiti kuitenkin oppi jo paremmin kertomaan enkelin tehtävästä, kun hän itse sai oppia tuntemaan Jeesuksen.

Syksyllä perhe sai lainaksi Uuden testamentin kasettisarjan. Jussi kuunteli niitä innolla useita tunteja päivässä. Äiti aivan pelkäsi, että Jussi kuluttaisi jonkun kasetin puhki. Niinpä hän osti Jussille omat kasetit. Isä luki iltaisin lasten raamattua ja Jussi piti siitä todella paljon. Mikään satukirja ei ollut hyvä. Jussille kelpasi vain Raamattu. Uusi testamentti oli ehdottomasti hänen lempikirjansa. Usein, kun hän meni nukkumaan, hän laitto kasetin pyörimään ja sitä kuunnellessaan hän nukahti.

Kerran Jussi ajeli siskonsa Mian kanssa pyörällä. He kuulivat, kuinka läheisellä leikkipaikalla oleva poika kiroili. Jussi meni pojan luo ja sanoi hänelle: ”Älä kiroa, et pääse taivaaseen. Tunnusta syntisi. Jeesus pesee sinun syntisi pois ja sinusta tulee Jeesuksen oma. Olet verellä pesty ja taivaskelpoinen.” Jussin näin puhuessa isommat pojat eivät voineet olla hänelle vihaisia, sillä niin ovelaksi he hänet kokivat.

Jussi täytti Pyhällä Hengellä 5-vuotiaana. Vuonna 1989 seuroissa Saunaniemen vanhalla kansakoululla nuori tyttö Itävallasta sanoi: ”Tämä sana on jollekin. Kenet minä lähetän? Lähetä minut.” Siitä alkoi Jussin työ. Hän oli innokas julistamaan evankeliumia tutuille ja tuntemattomille. Samana keväänä Saarijärven koululla oli eräs evankelista pitämässä kokousta, jossa Jussi oli perheensä kanssa mukana. Eräs ystävä vei Jussin lenkkarit siunattavaksi ja evankelista siunasi kengät tietämättä kenen ne olivat. Hän sanoi, että nämä ovat pienen evankelistan alttiuden kengät, mutta hänen työaikansa on lyhyt.

Päiväkotielämää

Jussin päiväkotiaika oli vaikeaa, hänen ei ollut koskaan tarvinnut olla vieraassa hoidossa. Mutta kun äiti joutui leikkaukseen eikä isä voinut jäädä häntä hoitamaan kotiin, joutui Jussi lähtemään aamuisin hoitoon. Itku oli sydäntä särkevää hänen jäädessä sinne. Kuitenkin Jussin sydäimestä pulppusi riemu siitä, että sai olla Jeesuksen oma. Päiväkodissa ruokapöydässäkin hän lauloi: ”Lähde Jumalaan pulppuaapi, virta Herran täynnä on.” Kun Jussi ei malttanut olla hiljaa, hänet laitettiin keittiöön syömään.

Eräänkin kerran Jussi oli kotona syömässä hoitolasten kanssa, niin äiti ihmetteli, miksi Jussi ei syö. Asiaa Jussilta kysyttäessä hän itku silmässä sanoi, että ruokaa ei ollut siunattu. Äiti pyysi Jussia siunaamaan ruoan. Jussi siunasi: ”Pienet, suuret ihmiset Taivaan Isä suojelee. Siunaa meitä kaikkia, kerhossa ja kotona ja töissä.” Tämä oli Jussin tapa siunata pöydänantimet.

Jussin julistustyötä

Jussilla oli ihmeellinen tapa julistaa. Kerran eräs tuttu mies tuli käymään ja poltti tupakkaa. Siihen Jussi sanoi: ”Kuulehan, etkö sinä tiedä, ettei saisi polttaa tupakkaa. Sinun ruumiisi on Pyhän Hengen temppeli. Jumala on luonut sen terveyttä varten ja vain tätä aikaa varten, jota elämme. Ei sinun omilla voimilla tarvitse lopettaa kaljan juontia ja tupakan polttoa, vaan Jeesus antaa sinulle uuden mielen ja halun.”

Mies suuttui Jussille silmittömästi. Eihän mies varsinaisesti Jussia kohtaan suuttunut, vaan Jeesusta. Mutta Jussilla oli kyky rakastaa ihmisiä. Hän halusi tämänkin miehen tietävän, että Jeesus rakastaa häntä.

Jussi kantoi mukanaan pientä laukkuja, jossa oli erilaisia Jeesuksesta kertovia lappuja, joita hän mielellään jakoi ihmisille. Kylällä kulkiessaan Jussi katseli ihmisiä syvällisesti. Hän näki ihmisten silmistä, ketkä olivat Jeesuksen omia. Kerran Jussi sanoi kirjastonhoitajalle: ”Sulla on raskas olo. Haluaisin kertoa sinulle Jeesuksesta. Hän antaa sinulle voimaa.” Jussi jutteli myös naapurin pojan, Nikon, kanssa Jeesuksen rakkaudesta, mutta pian se kuitenkin kiellettiin häneltä. Jussi keksi pukea päälleen Jeesus elää -paidan ja niin hän meni Nikon luo. Hän halusi todistaa vaikka ilman puhetta! Jussi oli usein hädissänsä niistä lapsista, joille hän oli kertonut Jeesuksesta. Hän tuskaili, kuinka löytäisi uudelleen sen pojan, jolle hän oli puhunut Jeesuksesta. Joidenkin lasten hän koki selvästi olevan kylvötyön alla. Jussi rukoili myös vauvan puolesta, jolla oli sydänvika, ja tyttö todella parani ilman lääketieteellistä hoitoa.

Kerran Jussin kummisetä, iso Jussi, tuli Jussin kotiin saunomaan. Saunaa odotellessa Jussi kiipesi tyytyväisenä kummisedän syliin ja kummisetä kysyi Jussilta: ”Mitenkäs se iso poika syliin tulee?” Jussi vastasi siihen: ”Niin, minä olen jo kasvanut isoksi, kun et ole pitkään aikaan käynyt.” Tovin istuttuaan Jussi virkkoi: ”Kummisetä, oletko sinä uskossa?” Kummisetä meni aivan hiljaiseksi ja sitten vastasi:

”No, omalla tavallaan.” Siihen Jussi heti tokaisi: ”Ei riitä omalla tavallaan, vaan pitää uskoa Jeesukseen niin, että pääsee Taivaaseen. Muuten ei pääse!”

Evankelistan kärsimyksiä

Jussi sai kärsiä, että oli puhunut Jeesuksesta. Eräänä talvena hän oli naapurinpojan, Nikon, kanssa tekemässä lumipalloja. He keksivät kairata palloon reiän ja Niko kehotti Jussia katsomaan reiästä. Jussi oli kuuliainen, ja kun hän katsoi reikään, Niko tökkäsi silloin siihen harjan varrella. Se osui Jussin silmään ja siitä tuli verta ja vettä. Hänet jouduttiin viemään ambulanssilla sairaalaan. Lääkäri tutki silmää ja ihmetteli, miten suuri varjelus pojalla oli ollut. Silmän pinnalla oleva sarveiskalvo oli rikki kuudesta kohtaa, mutta ei onneksi syvemmältä, joten näkö ei mennyt. Lääkehoito riitti. Jussi halusi kaikesta huolimatta antaa Nikolle kuitenkin anteeksi. Antoihan Jumalakin anteeksi meille, oli Jussin perustelu. Jussi kertoi myös Nikon äidille, kuinka Jumala oli lähettänyt enkeleitä varjelemaan häntä.

Myöhemmin keväällä pojat olivat leikkimässä sokeaa. Niko oli ”silmä” ja Jussi sokea. Niko talutti Jussia ja palotikkaat tuli eteen. Niko käski Jussin kumartua ja nousta sitten nopeasti ylös. Jussi teki, kuten käskettiin, mutta kun hän nousi, pää osui tikkaisiin. Verta valuvana hän juoksi äidin luo. Äiti pesi pojan verisen pään ja löysi otsasta ison haavan. Jussi sanoi, että ei Niko tiennyt hänen olevan niin nopea, Jussihan oli noussut kuin salama. Hän halusi antaa kaverille anteeksi, niin ei tule paha mieli.

Lisäksi hän sanoi, että kerrotaan Herran parantaneen otsani, ei siinä ole kuin pieni reikä.

Minä otan palvelijani kotiin

Jussin äidille tehtiin useita leikkauksia. Niinpä kotona puhuttiin myös kuolemasta ja sielun kuolemattomuudesta. Jussi oli vakuuttunut, että uskovan ihmisen sielu siirtyy Jumalan luo. Äiti kertoi pojalleen, että yleensä vanhemmat kuolevat ensin. Mutta Jussi sanoi kuolevansa ennen äitiä. Äiti ei ymmärtänyt, mitä Jussi tarkoitti.

Vuonna 1990 Jussi oli perheensä kanssa Kaavilla eräässä tupakokouksessa ja siellä eräs sisko sai sanan Herralta: ”Minä otan palvelijani kotiin, mutta minä annan teille voiman kestää.” Jussin vanhemmat miettivät silloin, että kukahan näistä ihmisistä kuolee. Selvää oli se, että joku pääsee Taivaaseen.

Eräänä yönä, keväällä 1991, Jussin äiti puhui unissaan: ”On vain vähän aikaa.” Isä kuuli tuon ja vastasi: ”On vielä vuosi aikaa.” Aamulla äiti kysyi isältä, että mistä hän tietää, että on vuosi aikaa, sillä hän muisti unensa. Isä vastasi, että Taivaalla oli valtavan suuret tulinumero: 1992. Vanhemmat olivat tavattoman iloisia, sillä he luulivat, että Herra hakee omansa Taivaan kotiin, pois tästä maailmasta.

Eräänä päivänä töissä ollessaan Jussin isä kuuli omin korvin, kun Herra kysyi häneltä: ”Kalevi, miltä sinusta tuntuisi, jos sinulta vaadittaisiin pois oma lapsi? Minusta on tuntunut paljon paremmalta, kun olen uhrannut oman poikani teidän puolestanne, että teillä olisi lankaikkinen elämä.”

Viikkoa myöhemmin Jussi halusi, että Mia-siskon synttärit vietetään kaksi viikkoa aikaisemmin, koska perheen oli tarkoitus lähteä Kolmårdenin eläintarhaan. Ja niin ne vietettiin.

Torstai oli se päivä

20.7.1992 Jussi oli äitinsä kanssa Jussin kaverin, Jaakon, kotona käymässä, kun kahvirukouksessa Jussin äiti sanoi Jaakon äidille: ”Torstaipäivä tulee olemaan sellainen päivä, jota sinäkään et tule unohtamaan.” Illalla Jussin vanhemmat miettivät, mikä ihmeen merkkipäivä torstai on. He eivät keksineet siihen selitystä ja unohtivat sen.

Torstaina 23.7.1992 puolen päivän jälkeen Jussi lähti Jaakon luokse leikkimään, mutta tuli hetken päästä takaisin ja sanoi äidilleen: ”Äiti, älä ole minulle vihainen, jos en tänään muista tulla ajoissa kotiin, sillä tänään minun on ehdottomasti oltava Jumalan sanan kuulossa. Heippa.” Niin hän lähti Jaakon luo.

Samana päivänä klo 16.30 Jussin isä oli ajamassa töistä kotiin, kun ambulanssi tuli vastaan pillit huutaen. Hän ajatteli, että nyt on jollakin todella hätä. Kotona äiti kertoi, että Jussi ei ole tullut vielä Jaakon luota kotiin syömään. He lähtivät hakemaan Jussia. Heidän tultuaan Jaakon kodin pihalle Jussin äiti näki poikansa pyörän nurmikolla kumollaan ja sanoi: ”Jussi on hukkunut!” Isä suuttui ja sanoi: ”Hulluksiko olet tullut, kun tuommoista puhut.” Jaakko oli kalpeana isänsä

vieressä pitäen isästään kiinni. Jussin isä kysyi, että missä Jussi on. Jaakko ei puhunut mitään ja isänsä totesi Jussin menneen varmaan kotiin. Jussin isä kertoi, että he ovat juuri tulleet kotoa ja Jussi ei ollut siellä. Hän jatkoi, että lähdetään sinne, missä pojat olivat, sillä täytyyhän poika löytää.

He ajoivat rannalle. Isä näki jo kaukaa sinisen paidan järvessä kellumassa. Kahden metrin päässä laiturista, missä Jussi-poika makasi, vettä oli vain nilkkaan asti. Isä nosti poikansa järvestä. Tämä oli isän elämän raskain tehtävä, vaikka Jussi olikin vain pikkupoika. Hän kantoi pojan makasiinin terassille. Ulla-Äiti alkoi itkemään. Samalla laiturilla oli lääkäriperhe menossa veneelleen. Mies juoksi auttamaan ja niin alkoi Jussin elvyttäminen. Jussin isovelji tuli paikalle ja hälytti ambulanssin. Ambulanssia ei ollut paikalla, koska se oli viemässä 12-vuotiasta Olli-poikaa sairaalaan. Se oli sama ambulanssi, joka oli tullut Jussin isää vastaan tuntia aikaisemmin. Olli oli ajanut polkupyörällä pakettiauton perään, lentänyt takaikkunasta sisään ja mennyt tajuttomaksi.

Ambulanssissa Olli oli tullut tajuihinsa ja kertonut, miten enkelit veivät hänet iljettävien olentojen ohi kolmanteen taivaaseen, Taivaan portille. Olli olisi halunnut mennä sisälle, mutta kirjurienkeli oli sanonut: ”Sinun aikasi ei ole vielä tullut. Sinut täytyy laittaa takaisin maan päälle.” Olli näki, kun kaksi enkeliä talutti pientä valkopukuista poikaa ja ääni sanoi: ”Jussi Havukainen sisälle.” Ja Jussi laskettiin yksin portista sisään.

Sama Ollia kuljettanut ambulanssi lähti niin pian kuin ennätti hakemaan Jussia Riistavedeltä sairaalaan.

Ambulanssin tulo viipyi niin, että Jussin veli kävi hälyttämässä ambulanssin uudelleen ja lopulta ambulansseja tuli kaksi peräkkäin. Viimeksi lähtenyt oli saanut ensin lähteneen kiinni, koska autoilijat eivät olleet antaneet tietä.

Jussin elvytys kesti kolme tuntia. Ensiapuryhmä, joka tiesi, kuka on tulossa, oli päättänyt, etteivät lepää ennen kuin Jussi on elvytetty. Se oli vain ihmisten päätös ja Jumalalla oli toisenlaiset suunnitelmat: Jussia ei saatu elvytettyä, vaan hän kuoli. Sairaalan ensiavussa Jussin isä ei voinut muuta kuin huutaa: ”Kiitos Herra, että otit palvelijasi kotiin.” Hän ei olisi pystynyt niin tekemään, ellei Pyhä Henki olisi häntä auttanut.

Kun vanhemmat tulivat illalla kotiin, he tajusivat, että tänään on se torstaipäivä, joka ei tule koskaan unohtumaan. Illalla kotona ääni sanoi äidille: ”etsi Jussin laukku!” Kun laukku löytyi naulakosta, ääni kehotti avaamaan sen.

He avasivat ja näkivät sen olevan aivan tyhjä. Kaikki traktaatit oli jaettu. Evankelista oli tehnyt työnsä loppuun.

Hautajaiset

Sitten koitti hautajaispäivä, 31.7.1992. Hautajaisväki kuunteli kellojen soittoa, kunnes kirkkoon tuli sähköhäiriö; valot sammuiivat ja kellot eivät enää soineet. Vain aidot kynttilät alttarilla paloivat. Kirkossa oli hiiren hiljaista; kukaan ei edes hiiskahtanut. Muutaman minuutin kuluttua sähköt palasivat ja kellot soivat taas. Herra oli järjestänyt palvelijalleen kunnianosoituksen näyttämällä, että Hän on kaiken takana. Päivä oli inhimillisen ikävän päivä, mutta samalla ilon päivä, koska Jussi oli päässyt Taivaan kotiin, jonne me olemme vasta matkalla. Jussin perheessä huomattiin illalla, että tämä päivä oli Jussin Mia-siskon syntymäpäivä, jota juhliittiin Jussin toiveesta jo aikaisemmin.

Hautakivi

Vuotta myöhemmin Jussin isä käveli perheen mökillä metsässä, kun jokin tarttui hänen nilkkaansa kiinni ja hän kaatui. Hän ihmetteli, mikä hänen jalkaansa tarttui ja päätti tutkia asian. Hän raapi sammalia maasta, kunnes sormet osuivat kiven kulmaan. Isä näki, että se on jokin vaalea ja hän kampesi kiveä ylös. Hän huomasi sen olevan vajaa kymmenen senttimetriä paksu, seitsemänkymmentä senttimetriä leveä, sileä ja väriltään valkoinen. Isä oivalsi heti, että siinä on Jussin haudalle kivi, sillä Jussi oli kerännyt eläessään valkoisia kiviä.

Hän halusi itselleen myös uuden nimen. Nimeä etsittiin allakastakin, mutta sieltä ei löytynyt sopivaa, johon olisi nimi vaihdettu. Raamatussa Ilmestyskirjan toisessa luvussa

puhutaan, kuinka Jeesus lupaa antaa sille, joka voittaa, valkoisen kiven ja siihen kirjoitettuna uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja. Niin Herra järjesti tämänkin asian.

Pikku Jussin lempilaulu

*Sateenkaaren kaarisiltaa juosta tahtoisin
kaikki kauniit värit purkkiin laittaisin,
niin en tehdä voi, Jumala kun loi, kaarensa
taivahalle. Sateenkaari, sateenkaari meitä
muistuttaa, kuinka rakastava on Isä Jumala.*

Pikku Jussin elämän opetus.

Jussin elämästä me voimme oppia että täällä maan päällä kahdeksanvuotias voi olla evankelista ja johdattaa ihmisiä Jeesuksen luokse. Toivon että tämän kirjan kautta Herra voisi olla rohkaisemassa kaikkia uskovia kristilliseen kasvatukseen. Tavoitteena olisi, että jo aivan pienet lapset, 4–5 vuotiaat voisivat olla kertomassa Jeesuksesta ikätovereilleen. **Siksi pyydän että mietit ja rukoilet, mikä on sinun paikkasi lähetettynä ja Jeesuksen seuraajana.** Ainakin voit rukoilla, ja myös jakaa tätä kirjasta eteenpäin.

Ole siunattu.

Päivö Parviainen

Jussin hautakivessä lukee:
"Jeesus sanoo: Joka uskoo minuun,
elää, vaikka olisi kuollut.
Uskotko sinä? Minä uskon."

Näytekappaleen voit tilata
kotiisi kannettuna osoitteesta:

www.LUKUPAKETTI.com – www.LASTENMISSIO.fi